

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1634

Instructio circa modum orandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60472)

P R A X I S
 E T
 BREVIS DECLARATIO
 EXERCITIORVM
 SPIRITVALIVM
 S.P.N. I G N A T I I.

P R I M V S D I E S.

Instructio pro Meditatione.

EDITATIO, velut omnes
 res naturales & artificiosæ,
 habet materiam, formam,
 finem, & causam efficien-
 tem.

PRIMO. Materia Meditationis est,
 historia vel puncta circa quæ Medita-
 tio instituitur. Circa quod aduerte,

i. Quòd

1. Quòd debeat materia esse accommodata fini quem quis prosequitur : verbi gratiâ , qui contritionem quærit, meditari debet de suorum peccatorum multitudine , eorumque fœditate & grauitate; & sic in aliis rebus. Et ideò S. P. noster diuisit materias ordinarias Meditationis in quatuor Hebdomadas , congruenter fini quem in iis prætendit.

2. Quòd materia debeat esse præparata antequam orationem quis aggrediatur ; quia nullus artifex laborem suum aggreditur , nisi ad manum habeat materialia. Materiam autem præparare , est eam legisse , & memoriæ mandasse ; ita vt antequam orare incipiat , possit eam intelligere , & Exercitium quod aggreditur repetere, vt dicitur in primâ Additione : & eadem materia diuidenda in certum punctorum numerum; vt dicitur in tertiâ Annotatione quartæ Septimanæ.

3. Quòd frequenter debeant renouari puncta; materia enim est copiosa,
&

& hinc deficere non potest, & nouitas gustum attentionemque in Meditatione excitat: è contrario, importunè diu vni puncto insistenti solet creari fastidium; quod prouenit ex negligentia, quâ nouam non parat Meditationem, vnde plurimarum horarum & temporis in Meditatione iacturam facit.

SECUNDO. Finis Meditationis est, fructus ille quem inde colligere volumus: qui plerumque tertio præludio comprehenditur, quo eum quis à Deo petat, & eò tota Meditationis vis dirigatur. In eo autem ordinem à sancto Patre nostro in suo Libello præscriptum seruare, in nobis excitando proposita & conclusiones illo quo ipse præscribit modo, diximus supra, hoc esse propriè orare secundùm Exercitia.

TERTIO. Forma Meditationis est, modus in ingressu ad eam, & progressu, eiusque conclusione seruandus. Et licet varij sint orandi modi, de quibus sanctus Pater noster in suo Libello;

lo; maximè tamen ordinarij sunt tres, qui docentur in primâ Septimanâ: primus, secundùm tres potentias; secundus, repetitio; tertius, applicatio sensuum.

Exercitium trium potentiarum est magis naturale, & ordinario hominum agendi modo conforme: quia in eo docemur agere cum Deo de animæ nostræ negotiis, eodem modo quo negotia temporalia cum hominibus tractare solemus; idque secundùm quasdam valdè communes & simplices regulas, quas omnes intelligere possunt: sicque modus ille orandi est fundamentum ceterorum, qui exerceri non possunt nisi per tres potentias, quæ nostræ sunt manus & pedes. Alios enim quibus ad Deum proficiscamur pedes, aut alias quibus Deum amplectamur manus, non habemus.

In isto orandi modo, postquam in Dei Domini nostri præsentia nos collocauerimus, certi de negotio, & cum
quo

quo illud nobis tractandum fit, & liberaliter nos ad diuinum obsequium per Orationem præparatoriam obtulerimus; Primò attendere debemus ad id de quo meditari volumus, in memoriam reuocantes eam historiam, aut eius partem, quam parauimus. Secundò, locum dare conuenientem toti historię circa nos ipsos, statuendo singulas personas & earum situm in aliquo certo loco, quem imaginatione nobis præscribimus; quod vocant compositionem loci. Tertiò, nobis ob oculos ponere fructum quem colligere volumus, tamquam scopum ad quem in Meditatione collimamus; & à Deo gratiam petere, vt eum obtineamus. Et hæc circa tria præludia.

Sequitur Meditatio in Exercitiis trium potentiarum circa eandem materiam; hoc est, reducendo in memoriam punctum de quo meditari volumus; intellectu discurrendo, & quaerendo rationes circa idem, quæ conuenientes sint ad nos mouendos ad finem quem

quem

quem quærimus ; & per easdem rationes in voluntate pios affectus, quos desideramus, excitando : & tandem cum Deo colloquamur, ei gratias agendo, cum petitione eius quod affectui, quem sentire vel percipere desideramus, conforme est.

Finis istius modi orandi est, viam aperire, ut diximus, internæ cum Deo conuersationi, & rationem agendi cum hominibus transferre ad conuersationem cum Deo, utendo potentiis nostris in animæ negotiis, quemadmodum eas impendere solemus negotiis corporis. Et sicut cum de temporali aliquo negotio agimus, primò intentum nostrum seu finem proponimus, & mox variis rationibus & argumentis discurremus, quò alterius moueamus voluntatem ad id quod prætendimus : sic in negotiis animæ, primò proponimus punctum, aut historiam de quâ meditamur ; & illicò intellectus rationes quærit & motiua, similitudines & argumenta, quibus voluntatem moueat excitetque ad
 ea

ea proposita & desideria quæ quærit.

Et ille orandi seu meditandi modus, vt diximus, est magis naturalis, & fundamentum ceterorum; & quo incipientes maximè vti debent, donec ad altiorum orationis gradum introducti fuerint: quia in initiis generaliter non colliguntur suaves illi voluntatis fructus, si priùs discursu & intellectu laboratum non fuerit.

Secundus orandi modus est Repetitio: quæ eadem habet præludia, & eundem modum potentias animæ exercendi, quem superior; differt tamen in duobus. Primò, in materiâ: quæ quidem est eadem, sed ex punctis propositis tantùm eligenda sunt ea, in quibus maiorem quis percepit consolationem. Secundò, in colloquiis. Fiunt enim in Repetitione tria; vnum ad D. Virginem, secundum ad Christum Dominum nostrum, tertium ad Deum Patrem; vt videre est in Libello. Finis huius modi orandi est, magis cordi imprimere sensa diuina: ideò fit

D eorum

eorum repetitio. Primò, quò, tamquam clauus malleo, fortiùs infigantur, vt firmiùs hæreant. Secundò, vt quis se magis exerceat in affectibus excitatis; atque ideò fit meditatio de rebus iam aliàs in Meditatione cogitatis; sicque minus habet laboris intellectus, & faciliùs multiplicari possunt colloquia. Et hæc causa est, quòd in Exercitiis hic orandi modus accommodetur tertiæ horæ, postquam primam & secundam meditando transegerimus.

Tertius orandi modus est, Applicatio sensuum imaginariorum absque discursu, cum simplici attentione audiendo, videndo, amplexando, & osculando loca cum omni reuerentiâ; gaudento cum animi attentione, vt solet quis gaudere, quando res amata præsens est, & à sensibus percipitur: quod non tantùm vsuuenit in rebus sensibilibus & corporalibus, sed etiam in spiritualibus, gustando nempe suauitatem Dei, & se fragrantiam odoreque virtutum recreando.

Finis

Finis huius Orationis est duplex.
 1. In rudioribus, qui intellectu multum discurrere, & materias penetrare non possunt; sed cum simplici affectu in illis exterioribus apparentiis sensuum quiescunt. 2. In illis qui multum intellectu discurrerunt, & materiam penetrarunt; ut aliquantulum quiescant, & à discursuum labore cessent, magisque accedant ad contemplationem rerum, de quibus meditati sunt, cum affectu & simplici rerum istarum intuitu. Et ideò ille orandi modus ponitur in vltimâ diei horâ, quia, postquam in Meditatione tribus animæ potentiis laboravit, maioremque in Repetitione notitiam & affectum acquisiuit, magis aptus est, ut simpliciter in iisdem punctis notitia & affectu quiescat. Extra tempus Exercitiorum, quando non suppetunt tot horæ Meditationis, exercere se possunt in tribus illis orandi modis, biduo vel triduo consequenter meditando ordinario modo de aliquibus punctis; alium diem capiendo pro repetitione aut sen-

suum applicatione. Et hoc est quod ad formam Meditationis attinet.

Q V A R T O. Causa efficiens sunt tres potentiaë quæ hoc Exercitium perficiunt, discurrendo, & intellectu cognoscendo, voluntateque prosequendo aut fugiendo. Intellectus sæpè solet turbari & impediri distractionibus & mentis euagationibus; & voluntas siccitate, ariditate & duritiâ in bonis affectibus. Ad recolligendum intellectum non iuuat vis illata capiti, nec voluntatem iuuat vlla vis illata pectori: omnis enim attentio, seu deuotio, vi expressa, spiritui parum utilis est, & multum obest corpori, terretque & auocat ab exercitio Orationis.

Vt autem quis sensus in euagationibus & distractionibus colligere possit, iuuabunt sequentia.

Primò, Collectio sensuum exteriorum, & præcipuè visus, auditus & linguæ, abstinendo præsertim à risu, & narratione rerum ridicularum; vt benè dicitur in Additione 8. & 9. Vana enim
hilaritas

hilaritas compunctioni, quæ mater est deuotionis, contraria est.

Secundò, Contineat se quis in suo cubiculo, ianuam fenestrasq; claudendo, quò se omni claritate priuet, eam tantùm admittendo pro rebus necessariis; vt notatur Annotat. 20. & Additione 7.

Tertiò, Præscindendo filum omnium occupationum exteriorum, & maximè earum quibus se libenter & cum gustu detinere solet, quamuis eæ laudabiles & bonæ essent; vt studium, &c. vt fusè dicitur in Annot. 20. Solitæ enim illæ & notæ occupationes animæ sensim & sine sensu vires exsurgunt, omnemque attentionem suffurantur. Et licet ea negotiorum & occupationum exclusio morosam eam solitudinem reddat, causetque tristitiam; suauiter tamen in fine reducit ad sinceram occupationem & recreationem in Exercitiis.

Quartò, Valdè iuuat, præcisè seruare distributionem temporis, occupatio-

54' PRAXIS ET DECLARATIO
nes Exercitiaque certis temporibus ap-
plicando.

Quintò, Parare se ad Meditatio-
nem, antequam quis illam aggredia-
tur, certum tempus materiæ præuiden-
dæ præfiniendo, potentias suas colli-
gendo, easque ad propositum orationis
applicando; sicut dicitur in Annotatio-
ne 1. & 2.

Sextò, Integram Orationem facere,
nec in aliquo deficere; hoc est cum
Oratione præparatoria, punctis, præam-
bulis & colloquiis: quando enim quis
sollicitus est, vt Orationem in omnibus
suis membris perfectè perficiat, distra-
ctiones illæ prolixæ esse non possunt.

Tandem, Patienter ferat istam co-
gitationum pugnam, eas ad scopum
suum, cum se distractum animaduer-
tet, reuocando. In quem finem, mul-
tum eum iuuabit diuisio illa præambu-
lorum & punctorum; sciens enim vnde
cogitationes discesserint, videbit fa-
cile quò reuocare debeat, super omnia
verò lux Christi Domini, quando eam
ipse

ipſe largiri dignabitur, omnes has diſtractiones tollet, noſq; quietos reddet.

Voluntas, quando ſe ficcam aridam-
que ſenſerit, iuuabitur

Primò, Eo quod in Annotat. 5. dicitur: *Mirum in modum iuuatur qui ſuſcipit Exercitia, ſi magno animo atque liberali accedens, totum ſtudium & arbitrium ſuum offerat ſuo Creatori; ut de ſe ſuisq; omnibus id ſtatuat, in quo ipſi po- tiſſimum ſeruire poſſit iuxta eiſdem beneplacitum.* Quæ diſpoſitio eſt vnus ex præcipuis fructibus, vt dicemus, qui in Meditatione de fundamento quæri debent.

Secundò, Iuuabit etiam, ſi non multum ſolliciti ſimus de conſolatione ſpirituali, nec multum deſolationes timeamus; in hoc tantum incumbentes, vt Dei voluntatem intelligamus, quò illam compleamus: nobis perſuadentes, quòd quacumque Deus nos ducere, & quomodocumque nos tractare voluerit, ſemper in viâ diuini ſeruitij progredi poterimus.

D 4. Tertiò,

Tertiò, Vfus tertij præludij; vt nempe Deum oremus, gratiam nobis largiatur obtinendi quod petimus; eam petitionem idemq; desiderium in ipso Orationis decursu subinde renouantes.

Quartò, Colloquiorum frequentior vsus, mirum quàm solidè in molestâ illâ siccitate & ariditate superandâ iuuare solet: animum enim ea fortiter accendunt, bonosq; affectus excitant.

Tandem, Iuuabit multùm vsus pœnitentiarum, aliquam semper ordinariæ addendo; quando nempe ariditas illa nobis molesta est, vt dicit S. P. noster in Reg. 6. inter primas de discretione, & in Addit. 10. vt mox dicemus. Super omnia iuuabit, animum non despondere, nec fatigari, nec Exercitium aliquod orationis deserere, certò nobis persuadendo, fore, vt lucem & misericordiam, si perseuerauerimus, à Deo impetremus.

MEDI-